

en saadan Procent, at der bliver Balance. Naar man ikke har kunnet udføre det i Praksis siden 1880, ligger det jo i den Maksimumsbegrænsning, som der er i de 3 pCt., men Principet er det, at Indkomstskatten er en Suppleringskat, hvis Procent staaer i Forhold til, hvad der er Brug for. Og det er det samme, som finder Sted i alle Landets Kommuner, det er, hvad man gør i den højtærede Ordførers egen Kommune, det er, hvad man gør i Landkommunerne og Købstadkommunerne, dette, at man, paa hvert Aars Budget, ser, hvilke Indtægter man skal have, og saa fastsætter Procenten saa nogenlunde derefter; det gør man i alt Fald alle Steder, hvor man har Skattevedtægter. Og det er dette, som skal ske efter Bestemmelserne i Lovforslaget, at man i alle Kommuner skal have Skattevedtægter, og altsaa hvert eneste Aar under Budgetbehandlingen skal fastsætte sin Skatteprocent. Det er det Princip, som findes i England, det mest fremskredne parlamentariske Land, hvor man for hvert Aar fastsætter ikke blot de direkte, men ogsaa for en væsentlig Del de indirekte Skatters Procent. Jeg troede, at det var et almindelig anerkendt demokratisk Princip, og det undrede mig i høj Grad, at den højtærede Ordfører udtalte sig derimod, og ikke mindre undrede det mig, at han udtalte sig derimod med den Begrundelse, han gjorde, nemlig med den højst mærkværdige Begrundelse, at Finansloven skulde være en fredlyst Plet, paa hvilken der ikke stod Kamp. For Venstre, for Demokratiet har Finansloven netop altid været Kamploven par excellence; det har den altid været, og det tror jeg, at den altid vil blive, naar der er Liv; naar der virkelig er Liv oppe i Politikken, maa den blive Kampstedet fremfor noget Sted. Thi det er jo den Lov, som handler om hele Samfundshusholdningen, om hele Statslivets Førelse, det er den Lov, hvor først og fremmest Anskuelserne maa brydes, og Kampen maa staa. Jeg kan ikke tænke mig, at Finansloven skulde blive et fredlyst Sted, saa længe der overhovedet er politisk Interesse, politisk Bevægelse og politisk Liv her i Landet. Jeg ved vel, at Kampen mellem Højre og Venstre efterhaanden er stilnet af paa Finansloven, men jeg ved, at der til Gengæld er kommet en anden Kamp, Kampen mellem det forenede Venstre og Højre paa den ene Side og Socialdemokratiet paa den anden Side. Og saaledes

vil det altid gaa; svinder Kampen i en Form, opstaaer den i en anden Form, saa længe der overhovedet i Politik er delte Meninger om, hvorledes Samfundet skal indrettes, hvorledes Penge skulle gives ud og komme ind — derom drejer jo al Politik sig. Nej, Finansloven hverken kan eller skal blive et fredlyst Sted. Og det er for mig Vidnesbyrd om en vis Overmodning, en vis begyndende Konservatisme, en vis Gammelmands Frygtagtighed for Kampen, at man fra det sejrende Partis Side begynder at tale om, at nu skal der ikke længere være Kamp, men nu skal der være Fred og Stillehed særlig paa Finansloven. Den skal være en Kirkegaard — ja en Kirkegaard, hvor de mange Kors staa rejste over Venstres døde Principer!

Den højtærede Ordfører talte om, at der ikke ved det foreliggende Lovforslag kunde være Tale om en Statsforøring, thi — sagde han — Ejendomsbesidderne faa jo en Ejendomsskyld, som omtrent vejer op imod Gammelskatten, og for Bygningsafgiftens Vedkommende gaa Lettelserne over i Kommunekasserne. Den højtærede Ordfører har jo ikke Ret. Han har Ret for Bygningsafgiftens Vedkommende; der har jeg netop paapeget, at der ingen Lettelse bliver for Ejendomsbesidderne, Differencen gaar over i Kommunekasserne. Det er rigtigt nok, men det er desværre ikke nær saa meget, som man i sin Tid tænkte sig. I Skattekommissionen tænkte man sig, at $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften skulde gaa over i Kommunekasserne, men nu bliver det jo langt mindre, maaske kun $\frac{1}{3}$. Men for Ejendomsskyldens Vedkommende har den højtærede Ordfører jo slet ikke Ret. Han siger: Gammelskatten, som afskrives, beløber sig til 5 Mill. Kr., Ejendomsskylden, som indføres, udgør 4 Mill. Kr. Men Ejendomsskylden hviler jo paa alle Ejendomme, og vi kunne altsaa regne med den Ejendomsskyld, som hviler paa Landbrugsejendommene. Og Ejendomsskylden paa de Landbrugsejendomme, som svare Gammelskat, vil efter min Beregning kun udgøre 2,200,000 Kr., altsaa kun lidt over Halvdelen. Man stryger altsaa en Skat paa Hartkornet, som udgør 5 Mill. Kr., og indfører til Gengæld en Skat paa 2,200,000 Kr., det vil sige en Forøring til Hartkornet paa henimod 3 Mill. Kr. Og hertil kommer, at man afskriver Land- og Ligningsskatten, som udgør henimod $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for Landbrugsejendommene Vedkommende. Det vil i Virkeligheden omtrent sige, at man stryger en Statsprioritet paa